

Homo Sapiens

Miquel Riera / mriera@presencia.cat - @mriera

Català, anuncis i etiquetatge

“Encara hi ha uns quants acomplexats que creuen que el català “no té nivell” per a determinades coses

Productes etiquetats en català.

JUANMA RAMOS

Aquests dies fan a la tele un anunci que és el paradigma de la bipolaritat lingüística que pateixen molts catalans, fruit evident dels molts anys de repressió de la nostra llengua i de com han influït en tot plegat les diferents grans onades migratòries que, amb més que no pas menys dificultats, hem anat integrant els últims vuitanta anys. L'anunci en qüestió –m'en guardaré prou de dir-ne la marca, només faltaria– té la peculiaritat que té uns fragments en català –els del principi i al final en què es presenta el producte i es convida a consumir-lo– i un altre en castellà, una cançoneta enganyosa que acompanya uns dibuixos i en què se'n lloen les característiques. Tot plegat no tindria gaire més transcendència, si no fos que sembla ben evident que al darrere de la decisió de mantenir la cançoneta en castellà –i no haver-la traduït al català, com seria el més lògic, tractant-se de TV3– hi ha algú que va pensar que aquesta “perdria la gràcia” que tenia en l’“original”. Que el català, ja se sap, no serveix per a aquestes coses, que és una llengua massa seriosa. Allò mateix que continuen pensant alguns famosos presentadors de televisió que han passat per TV3 en el sentit que, per fer riure l'audiència, els bons gags han d'incloure alguna castellana. Aquest plantejament no difereix gaire de les històriques afirmacions fetes, en plena transició, pel president del govern espanyol Adolfo Suárez, en el sentit que el català era una llengua molt respectable, però que no servia per a la ciència. El temps i els catalans li

hem demostrat a bastament que no tenia raó, però ja es veu que encara queden uns quants acomplexats que creuen que el català “no té nivell” per a determinades coses. Acomplexats en el món de la publicitat i en el món empresarial en què, malauradament, encara hi continua havent molts empresaris que en dubten o, simplement, es neguen a etiquetar els seus productes en català i s'amaguen rere una llei massa permissiva per no fer-ho. Per sort de tots plegats –i mentre no arribi una llei molt necessària en aquest camp–, cada cop n'hi ha més que fan el pas endavant. I més que n'hi hauran.

Els protagonistes

Pol Espargaró Campió del món de Moto 2

● El setè campió del món de la història del motociclisme català de velocitat s'ha tret per fi un pes de sobre. El de l'ombra de Marc Márquez. Pol Espargaró (Granollers, 10-6-1991), dos anys més gran que el pilot de Cervera, va patir la seva tirania el 2010 (als antics 125 cc) i el 2012 (a Moto 2). En tots dos casos, Márquez va ser campió i Pol, tercer i segon. Però el pilot vallesà sempre va ser l'adversari més qualificat de Márquez i d'aquí va néixer una rivalitat que va fer saltar espurnes, sobretot a partir del GP de Catalunya, on Pol va caure en un incident amb Márquez, a qui més tard van aixecar la sanció que inicialment li havien imposat. Amb el cervell meravellant en la categoria reina, Espargaró ha corregut amb la pressió de ser considerat el favorit. I ha respost, aixecant un desavantatge que va arribar a ser de 38 punts respecte a Scott Redding. L'any vinent, Pol saltarà a Moto GP amb una Yamaha semioficial. Diuen que per arribar bé a la categoria reina s'ha de portar el títol sota el braç. Pol ja el té, i ja s'ha espolsat els fantasmes.

Toni Romero / tromero@el9.cat

Sergio Massa. Diputat electe argentí i nova estrella peronista

● Alcalde eficient de la localitat costanera de Tigre, situada al nord de la capital, i antic aliat dels K (l'expresident Néstor Kirchner i l'actual mandataria Cristina Kirchner, de qui n'era el delfí fins que s'hi va barallar), Sergio Massa és la gran estrella de les recents eleccions legislatives argentines. La seva flamant victòria amb el Front Renovador a la província de Buenos Aires (la més poblada del país) etziba un bon mastegot a la presidenta argentina, que veu com aquest jove catòlic treu pit en l'entramat peronista i es pren posició amb vista a les presidencials del 2015. Inflexible en la lluita contra el crim, Massa es va criar políticament a la dreta, es va casar amb la filla d'un ajudant de l'aleshores president Carlos Menem i va entendre aviat que per poder remenar les cireres havia d'abraçar el peronisme. Va despuntar com a director de la seguretat social i d'allà va saltar a cap del gabinet ministerial de Cristina Kirchner, fins que hi va topar. A Tigre i als últims comicis se n'ha sortit. Però li queda molt per fer. I és que els camins del peronisme són sovint inescrutables.

Marta Monedero / martamonedero@avui.cat

Lou Reed. Músic, poeta, 'rock'n'roll animal', novaïorquès (1942-2013)

● “Versión original íntegra incluyendo el tema Heroin”. Tot i que es tractava de corregir els excessos de la censura franquista –que també havia eliminat *The kids de Berlin*, i així es va editar per desídia, fins i tot en democràcia–, el missatge imprès a la portada de *Rock'n'roll animal* (1974) resultava tan excitant com la groguenca imatge de Lou, tan demacrada i elegant, amb els cabells curts i aquell collar que anticipaven l'estètica *punk*. Ell va dir després que no, que no se sentia el pare dels *punks*, que era massa intel·ligent per reconèixer aquesta paternitat bastarda. Lou mai no es va esforçar a agradar ningú, però no ha de passar a la història pel seu bon caràcter, sinó per haver fet entrar el rock en la seva edat adulta, primer amb els fonamentals The Velvet Underground, després en solitari amb *Transformer*, *Berlin*, *Coney Island Baby* i, entre molts altres clàssics, *New York*, el disc que va dedicar a la seva ciutat, que en realitat és l'escenari de gairebé tota la seva obra, més apreciada a Europa que al seu propi país. Gràcies per tot, Lou, va ser molt maco, un paradís...

Xavier Castellón / xcastillon@presencia.cat